

Arrest

nr. 154 765 van 19 oktober 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2013 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamemorie.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KIARET, die *loco* advocaat F. GELEYN in opvolging van advocaat M. HOUGARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2009 dienen verzoekers een asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert op 2 juli 2009 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 32 771 van 16 oktober 2009 bevestigt de Raad de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

Op 4 november 2009 wordt verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht.

Op 23 december 2009 dienen verzoekers opnieuw een asielaanvraag in. De commissaris-generaal weigert hen op 31 januari 2012 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing dienen verzoekers beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 81 141 van 14 mei 2012 opnieuw de weigeringsbeslissing bevestigt.

Op 27 april 2011 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 11 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 28 februari 2012 en op 6 november 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 28.02.2012 en 06.11.2012 (en de aanvullingen van 02.10.2012, 13.11.2012 en 28.02.2013) werden ingediend door :

*G., E. (R.R.: ...)
geboren te Shkoder op (...)1982
+ echtgenote G., M. geboren te Shkoder op (...)1990
+ minderjarig kind G., E. geboren op 26.10.2009*

*nationaliteit: Albanië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden (en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, verscheidene Nederlandse en Franse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn en niet ten laste willen vallen van de Belgische Staat de man een trajectovereenkomst van de VDAB voorlegt en gewerkt heeft (zie 1 loonfiche) en de vrouw een opleiding 'keukenhulp' van de VDAB heeft gevolgd, een overeenkomst voor een beroepsopleiding voorlegt, evenals een arbeidscontract als keukenhulp waarmee ze tewerkgesteld is (zie loonfiches + brief werkgever), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de aangehaalde argumenten dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde of de nationale veiligheid, geen enkele veroordeling hebben en nooit fraude hebben

gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen vroegen een eerste keer asiel aan op 07.04.2009. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 16.10.2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 13.11.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen daaraan geen gevolg te geven en op 23.12.2009 vroegen ze voor een tweede keer asiel aan. Deze asielaanvraag werd opnieuw afgestoten met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingen betwisting en, dit op 14.06.2012.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 6 maanden voor dé eerste en iets minder dan 2 jaar en 5 maanden voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het feit dat de vrouw een arbeidscontract voorlegt en tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang de asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 14.05.2012 vervalt tevens de officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Gelet op de aanvraag óm machtiging tot verblijf, dd 06.11.2012 door betrokkenen ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen één termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 14.05.2012 van hun asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen/bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4§ 3 van de wet van 15 december 1980)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en manifeste appreciatiefout.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers in de synthesesamenvatting het volgende uiteen:

« Le moyen unique exposé dans la requête initiale est pris de la violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du principe de bonne administration qui implique que l'administration est tenue de rencontrer, dans la motivation de ses décisions, les arguments invoqués par les requérants, et pris de la motivation absente, inexacte, insuffisante ou contradictoire et dès lors de l'absence de motifs légalement admissibles et de l'erreur manifeste d'appréciation.

Il n'est pas contestable que la décision prise à l'endroit des requérants est une décision de non recevabilité de leur demande.

Or, il n'est pas davantage contestable que tant :

- le courrier du 30 octobre 2012 d'actualisation de la demande initiale des requérants (cfr annexe 2 à la requête initiale) ;
- que leur seconde demande de régularisation de séjour introduite le 6 novembre 2012 (cfr annexe 3 à la requête initiale) ;

sont structurés, quant aux arguments invoqués, en 2 parties distinctes intitulées respectivement :

- pour les arguments de recevabilité : « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT L'INTRODUCTION DE LA DEMANDE EN BELGIQUE » ;
- pour les arguments de fond : « CIRCONSTANCES EXCEPTIONNELLES QUI JUSTIFIENT LA REGULARISATION DU SEJOUR ».

Il convenait donc à l'administration, avant de déclarer la demande de séjour des requérants irrecevable, d'examiner les différents moyens spécifiques de recevabilité exposés par les requérants, dont notamment l'exercice par Madame GOCAJ d'une activité professionnelle, circonstance considérée comme présomption de recevabilité de la demande :

- tant par la circulaire ministérielle du 19 février 2003 relative à l'application de l'ancien article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980 (A4.B. 17-03-2003 - p. 12904) stipulait explicitement que les

circonstances exceptionnelles dont présumées « duite à l'obtention d'un permis de travail ou d'une carte professionnelle », règles d'interprétation qui restent bien évidemment valables pour l'article 9bis ;

- que par le Conseil d'Etat qui avait décidé que : « N'est pas suffisamment motivée la décision qui de borne à observer que le fait d'avoir exercé régulièrement une activité lucrative ne peut être considéré comme une circonstance justifiant que la demande doit être introduite en Belgique » (Conseil d'Etat, arrêt 81.704 du 7 juillet 1999 - arrêt 81.728 du 8 juillet 1999 - Arrêt 83.486 du 16 novembre 1999 cités par E. DERRIKS et K. SBAI in « Droit des Etrangers — Loi du 15 décembre 1980 — Chronique de jurisprudence 1994-2000 », Larcier, Les dossiers du Journal des Tribunaux n°36, 2002, pp. 34-35). »

Il s'ensuit qu'indépendamment des considérations exprimées par l'Office des Etrangers par rapport au fondement de la demande, en prenant une décision d'irrecevabilité sans la justifier par rapport à cet argument spécifique de recevabilité, l'administration a manifestement manqué à son obligation de motivation puisqu'il n'est pas contestable que le principe de bonne administration exige que toute autorité administrative prépare ses décisions avec soin, si bien que le moins que tout administré puisse requérir des fonctionnaires en charge de son dossier, c'est que ceux-ci soient à même de lire et de comprendre les termes et la structure des demandes qui leur sont soumises.

En l'espèce, la méconnaissance manifeste de cet impératif est constitutive d'une erreur manifeste d'appréciation qui vicie la motivation de la décision attaquée.

Ainsi que le Conseil d'Etat a eu l'occasion de le décider, "Lorsqu'une autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision en manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait" (Conseil d'Etat, 16 mai 1997, arrêt 66.292, R.D.E. 1997, p. 214 et ss.).

En effet, "motiver une décision, c'est exposer de raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui sert de fondement ; c'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait à laquelle elle s'adresse " (D.Lagasse, la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs in J.T., 1991, p. 737-738).

Ce qui prescrit à l'administration, c'est "une discipline qui l'oblige à procéder à un examen minutieux de chaque affaire et de justifier ses décisions sans pouvoir s'abriter derrière la connaissance par les intéressés des motifs des décisions les concernant ... de manière à permettre à ceux-ci de vérifier qu'il a été procédé à cet examen" (F. Tiberghien et B. Lasserre, Chronique générale de jurisprudence administrative, A.J.D.A., Paris, 1981, p. 465 et 1982, p. 585 - a propos de la loi française du 11 janvier 1979 relative à la motivation formelle des actes administratifs).

Dans son arrêt PETERMANS, n° 55.198 du 18 septembre 1995, le Conseil d'Etat a exposé que : "le but de l'obligation de motivation formelle est d'informer l'intéressé des raisons pour lesquelles une décision qui lui est défavorable a été prise, de manière à lui permettre de se défendre contre cette décision en montrant que les motifs révélés par la motivation ne sont pas fondés ".

De même a-t-il été considéré par cette même juridiction que : "la caractéristique principale de l'obligation de motiver est que l'administré doit pouvoir trouver dans la décision même qui l'intéresse les motifs sur base desquels elle a été prise, entre autre pour qu'il puisse en connaissance de cause, décider s'il est opportun d'attaquer cette décision. Pour atteindre ce but, il est évidemment requis que la motivation soit claire, précise et concordante (Conseil d'Etat, S.A. SMET-JET, n°41.884 du 4 février 1993).

En conséquence, il convient de constater que l'acte attaqué — en ce qu'il viole ainsi le prescrit des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers — doit être annulé, de même que l'ordre de quitter le territoire qui en est une mesure d'exécution. »

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verhinderen dat zij de aanvraag om machtiging tot verblijf kunnen indienen via de gewone procedure, met name via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij wordt uitvoering ingegaan op de verschillende door verzoekers aangehaalde elementen en telkens – in tegenstelling tot hetgeen verzoekers betogen – *in concreto* toegelicht waarom deze elementen niet in aanmerking worden genomen.

Verzoekers wijzen op hun schrijven van 30 oktober 2012 en van 6 november 2012 waarin zij een onderscheid maakten tussen de buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen en de buitengewone omstandigheden die de regularisatie van hun verblijf in België rechtvaardigen. Verzoekers betogen dat verweerder enkel rekening heeft gehouden met de omstandigheden die de regularisatie van hun verblijf in België rechtvaardigen.

In de aanvraag van 2 oktober 2012 maakten verzoekers inderdaad een onderscheid tussen buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België verantwoorden en de omstandigheden ten gronde. De uiteenzetting van de omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België verantwoorden, citeert rechtspraak van de Raad van State. Daarnaast halen verzoekers aan dat tweede verzoekster een professionele activiteit uitoefent in België. Hierdoor dient tweede verzoekster dagelijks aanwezig te zijn op het Belgische grondgebied en is het onmogelijk voor verzoekers om de aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. In het schrijven van 6 november 2012 wordt het betoog van de buitengewone omstandigheden zoals uiteengezet in het schrijven van 2 oktober 2012 herhaald.

In tegenstelling tot verzoekers' betoog blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder weldegelijk rekening heeft gehouden met dit aangehaalde elementen. Verweerder motiveert het volgende: *“Het feit dat betrokkenen sinds april 2009 in België verblijven, geïntegreerd zijn, verscheidene Nederlandse en Franse taallessen hebben gevolgd, werkbereid zijn en niet ten laste willen vallen van de Belgische Staat de man een trajectovereenkomst van de VDAB voorlegt en gewerkt heeft (zie 1 loonfiche) en de vrouw een opleiding 'keukenhulp' van de VDAB heeft gevolgd, een overeenkomst voor een beroepsopleiding voorlegt, evenals een arbeidscontract als keukenhulp waarmee ze tewerkgesteld is (zie loonfiches + brief werkgever), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verweerder oordeelt aldus dat de tewerkstelling van tweede verzoekster het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf in België niet verantwoordt. Dit aangehaalde element kan evenwel wel het voorwerp uitmaken van een onderzoek ten gronde. Deze motivering is afdoende.

De Raad besluit dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht dient deze onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de door verzoekers ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van hun aanvraag ingeroepen buitengewone omstandigheden en voor elke van deze elementen werd aangegeven om welke reden(en) deze niet werden weerhouden. Verzoekers kunnen dan ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat geen of onvoldoende rekening werd gehouden met hun concrete situatie.

In casu is verwerende partij, overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet, nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Bij het ontbreken van de vereiste buitengewone omstandigheden kon verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

De stelling van verwerende partij dat de door verzoekers aangevoerde tewerkstelling van tweede verzoekster en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden, is verder in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Waar verzoekers verwijzen naar verschillende arresten van de Raad van State waaruit zou blijken dat de elementen van tewerkstelling en integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag wijst de Raad op een arrest van de Raad van State van 9 december 2009. In dit arrest nr. 198.769 heeft de Raad van State onder meer het volgende gesteld: *“dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz; dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben*

op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend; dat tijdens de parlementaire voorbereiding van het ontwerp dat de wijzigende wet van 15 september 2006 is geworden, de bevoegde Minister zich uitdrukkelijk heeft aangesloten bij de interpretatie in de rechtspraak van de Raad van State van het begrip "buitengewone omstandigheden"; dat de minister dit begrip zowel in de bevoegde commissie van de Kamer als van de Senaat als volgt toelichtte: "Zoals dit tot vandaag het geval is, dient een verblijfsmachtiging in principe vanuit het buitenland te worden aangevraagd. Slechts in buitengewone omstandigheden kan een dergelijke machtiging in België worden aangevraagd. Er wordt niet geraakt aan de interpretatie van het begrip «buitengewone omstandigheden». Volgens de rechtspraak van de Raad van State zijn dit «omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst». Wel wordt bepaald dat de vreemdeling de elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van een vroegere asielaanvraag of van een verblijfsaanvraag om medische redenen niet meer nuttig kan invoeren. Louter dilatoire verzoeken zullen dus sneller kunnen geweigerd worden. Dit zal de administratie meer ruimte geven om de gegronde aanvragen binnen een kortere termijn te onderzoeken."; (Parl. St. Kamer, 2005-2006, Doc 51 2478/008, 270 en Parl. St. Senaat, 2005-2006, 3-1786/3, 5-6.) dat trouwens het begrip "buitengewone omstandigheden" nog verder beperkt wordt door artikel 9bis, § 2, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat een hele reeks elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, namelijk die elementen die al in vorige of andere procedures zijn ingeroepen; dat het de bedoeling van deze bepaling was "opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridische verantwoorde wijze ontmoedigen" (Memorie van toelichting, Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51 2478/001, 33); dat ook ná de wetswijziging van 15 september 2006 door de verwerende partij werd benadrukt dat een lang verblijf in België of een integratie in de Belgische samenleving geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn (Omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007)); dat de aangevochten instructie bepaalde elementen, zoals bijvoorbeeld de lange duur van de asielprocedure en de duurzame lokale verankering in België, als buitengewone omstandigheden kwalificeert, terwijl deze als dusdanig geen beletsel tot tijdelijke terugkeer inhouden en bijgevolg ook niet kunnen verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland, wordt ingediend;" Aldus maken verzoekers niet aannemelijk dat verweerder een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De verzoekers maken met hun betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet correct zou zijn of dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen of niet alle pertinente gegevens zou hebben nagegaan die noodzakelijk zijn om de bestreden beslissing te kunnen nemen. Aldus blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen dat de aanvraag onontvankelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening heeft gehouden met alle door verzoekers aangehaalde elementen, doch dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissing maakt niet dat de beslissing niet rechtsgeldig zouden zijn genomen, met in acht name van alle elementen die verzoekers hebben aangehaald in hun aanvraag. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt evenmin aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN